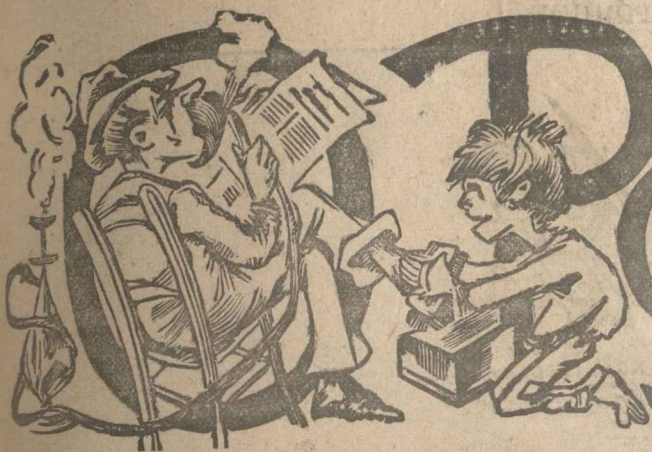

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ἑκτακόσα ὀγδοήντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο καί τι θὰ μᾶς τρέξη.

Ὅτε γὰρ τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θὰ βγαίνῃ,
κι' ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Ὁπρὸς τὴν δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.

Δὲν θὰ ἔχουμε ταφτέρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς' αὐτῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μᾶς μιά δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὁποῖος θέλῃ — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Ἐνδεκα τοῦ Γεννάρη,
φουρτοῦνα θὰ μᾶς πάρῃ.

Ποῦντος ἑκατὸ καὶ τρία,
κι' ὅλ' ἀνάλατα καὶ κρύα.

Ἐστὴ φίλῃ μᾶς Εὐρώπῃ,
ὅπου γιὰ μᾶς ἐκόπη.

Ὡς, Εὐρώπῃ ἀκριβὴ κι' εἰς ὅλους μᾶς φιλιότη,
ὡς νὰ ρίξουν τάρματα καὶ τὰ δικά μας χέρια,
ὡς ὁ Πρωθυπουργὸς τὸ τόσο του γεινάτι
ὡς τὰς πόλεις τὰς πολεμικὰ νὰ παύσουν νταραβέρια.
Ὡς δὲν γίνουν ἡγήγορα ἐκεῖνα ὅπου θέλεις,
ὡς τὰς καράβια σου εἰς τὰ νερά μας στέλλεις.

Ὡς οἱ πεσοκρόνται, δὲν δίνεις μιά πεντάρα,
ὡς παρατεῖς σ' τὴν τύχη των καὶ διόλου δὲν θυμόνεις,
ὡς πάλιν πιάσῃ τοὺς Ῥωμηοὺς πολεμικὴ λαχτάρα,
ὡς δαίμονίζῃσαι, τὰ φρόνιμα σου σουφρόνεις,
ὡς μὴ φωνὴ ἀκούεται ἀπ' ὅλας τὰς Αὔλας:
Ὡς ἔλθῃ κάτω τάρματα, ὦ προσφιλεῖς Ἑλλάς».

Ὡς αὐτὸ τὸ κάνει βέβαια ἀπὸ ἀγάπης πόνον
ὡς τὴν ἐστὶν τὴν χρυσὴν τῶν τόσων κειμηλίων,
ὡς κληρονόμους ζηλευτοὺς διαπρεπῶν προγόνων,
ὡς τοὺς ἀπεθανάτισε τῆς δόξης τὸ βιδίον.
Ὡς αὐτὸ ζητεῖς ν' ἀφήσωμεν τὰς περικεφαλαίας,
ὡς ἡ Ἑλλάς νὰ στολισθῇ μὲ κλάδους ἐξ ἐλαίας.

Ὡς ἀγαπᾷς, τὸ βλέπομεν, κι' οὔτε στιγμή δὲν παύεις
ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγάπης σου τεκμήρια νὰ δίδῃς,
ὡς τοῦτο πάλι προσπαθεῖς πολέμους νὰ προλάβῃς
ὡς σ' τὴν λιανὰδα χάσκοντας τοὺς Ἑλληνας νὰ ἴδῃς.
Ὡς δὲν ν' ἀκούσῃς κι' ἀπ' ἐδῶ σφαγῶν ἀγρίων θρῆνον
ὡς νὰ ἴδῃς χυνόμενον τὸ αἷμα τῶν Ἑλλήνων.

Οἱ Σέρβοι καὶ οἱ Βούλγαροι τὸ αἷμα τῶν ἂς χύσουν,
γιὰ τέτοια πρόστυχη γενεὴ καθόλου δὲν σὲ νοιάζει...
ἔσθ' ζητεῖς οἱ Ἕλληνες 'στ' αὐτὰ των νὰ καθίσουν,
γιατί τὸ αἷμα τοῦ Ῥωμηοῦ κατάκαρδα σὲ σφάζει.
Κι' εἶναι τῶνόντι σπαραγμὸς νὰ χύνεται ἀπόνως
τὸ αἷμα εὐγενῶν βλαστῶν τῆς γῆς τοῦ Παρθενῶνος.

Μᾶς ἀγαπᾷς, τὸ βλέπομεν, καὶ θέλεις νὰ μᾶς σώσῃς,
ἔσθ' σωτήρ μας πάντοτε καὶ κηδεμὼν ἐφάνης,
κι' ἂν ἔλθῃς μὲ τοὺς στόλους σου νὰ μᾶς ἀποτεφρώσῃς,
γιὰ τῆς Ἑλλάδος τὸ καλὸ μανάχα θὰ τὸ κάνῃς.
Καλλίτερα τὰς πόλεις μᾶς νὰ βομβαρδοβολήσῃς,
παρὰ σφαγμένους καὶ νεκροὺς πικρῶς νὰ μᾶς θρηνήσῃς.

Ἀλλὰ κι' ἡ φίλῃ σου Ἑλλάς δὲν σ' ἀγαπᾷ ὀλίγον,
κι' ἀπέναντι τῆς τόσης σου ἀγάπης καὶ λατρείας
ἔστησε ἀγαλμα λαμπρὸν 'στὸν πρῶτον τῶν Οὐρανῶν,
θὰ στήσῃ δὲ ἀργότερα κι' εἰς τὸν Σαλασθουρίας.
Φθάνει νὰ εἶναι Πρύτανις ὁ Κυριακὸς καὶ πάλι,
καὶ ὁ καθεὶς σὰς ἀγαλμα θὰ γίνῃ τοῦ Βιτάλη.

Μᾶς ἀγαπᾷς, τὸ βλέπομεν, γι' αὐτὸ μᾶς φοβερίζεις,
ἀλλὰ μὲ τῆς φοβέρας σου ἄερα κοπανίζεις,
Μὴ σε κλετιζέσαι γιὰ μᾶς, κι' ἀπ' ἐν καιρὸ ἐκεῖνο,
ποῦ ἔγινες ρεντρίκο οἱ ἔμπροσς εἰς τὸ Δουλόινο,
δὲν σιγάται 'στὰ λόγια σου οὐδὲ ἡ Βουλγαρία,
καὶ τὰ χαρτιά σου ἔγιναν μονάχα γιὰ τὴν χρεία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Μὴ μευ 'μιλᾷς, βρὲ Περικλῆ, καὶ εἶμαι φουρκιομένος με ὅλον τὸ ἀνθρώπινον τῆς Ἑσπερίας γένος. Βράζουν καὶ καίνε μέσα μου τὰ δύνάτά μου στήθεα, καθὼς κοχλάζει 'στὴ φωτιὰ τσουκίλα με ρεδίθια, τὸ αἷμα τρέχει φλογερὸν καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα, ἀφροὺς μανίας καὶ ἀργῆς πετῶ ἀπὸ τὸ στόμα, καὶ τῶν ματιῶν μου οἱ βολβοὶ ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζουν, κι' ἀμφοτέρω τὰ ὦτα μου νυχθημερὸν σφυρίζουν.

Π.—'Αλλὰ γιατί, βρὲ Φασουλῆ;

Φ.— Καὶ μ' ἐρωτᾷς, κασσίδη; γῆ, οὐρανὸς καὶ θάλασσα τὸ ἔθνος μας προδίδει. Ἡ Ἑσπερία πόλεμον σ' ἐμᾶς δὲν ἐπιτρέπει καὶ δὲν ἐπιθυμεῖ ποσῶς 'στὰ ὅπλα νὰ μᾶς βλέπη, κι' ἂν τᾶρματα οἱ Ἕλληνες καὶ τώρα δὲν ἀφήσουν, θὰ ἔλθουν οἱ σκυλόφραγχοι καὶ θὰ μᾶς βομβαρδίσουν. Ἐννόησες;

Π.— Ἐννόησα... καὶ τώρα τί θὰ γίνη;

Φ.— Σὲ βεβαίω πῶς ἀπ' αὐτοὺς ρουθοῦν δὲν θὰ μείνῃ. Ἄς ἔλθουν οἱ σκυλόφραγχοι, ἄς ἔλθουν οἱ ρηγάδες με ὅλα τὰ βατσέλα των καὶ ὅλας τῆς φεργάδες, καὶ θὰ ἴδῃς, βρὲ Περικλῆ, τί ἔχουν νὰ τραβήξουν... θὰ πάθουν πρᾶγμα ποῦ γι' αὐτὸ τὰ σύμπαντα θὰ φρίξουν.

Π.— Καὶ δὲν μοῦ λές, βρὲ Φασουλῆ, τί σκέπτεσαι νὰ κάνῃς;

Φ.— Ἀκόμη δὲν ἐννόησες καὶ δὲν καταλαμβάνεις;

Ὅταν ἀράξουν τῶν τριῶν Δυμῶν οἱ στόλοι, μὴ νύκτα κατασκότεινη, ποῦ θὰ κοινοῦνται ὅλοι, ἐσὺ ἀπὸ τὴ μὴ μερίξ, κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν ἄλλη, με θώρακα 'στὸ στήθος μας καὶ κράνος 'στὸ κεφάλι, καὶ σύροντες ὀπίσω μας βαρκάρηδων ἀσκέρι με ρόπαλα, με οἶδρα καὶ με κουπίξ 'στὸ χέρι, 'στοὺς στόλους τῶν Δυνάμεων πηδοῦμε ὅλοισα καὶ τὴ σφαγὴ ἀρχίζομε με ὅλη μας τὴ λύσσα, τοὺς σπάζομε τὰ καύκαλα, τοὺς βγάζομε τὰ μάτια, καὶ ἅμᾳ πρὶς τοὺς κάμωμε παρτσάδες καὶ κομμάτια, τοὺς ρίχνομε 'στὴ θάλασσα κοντὰ 'στὴν Σαλαμίνα, κι' ἀμέσως κυριεύομεν τὰ πλοῖά των ἐκεῖνα, κι' ἔτσι χωρὶς τρεχάματα καὶ χρίματα καθόλου, τελεῖται καὶ τὸ ζήτημα τοῦ ἐθνικοῦ μας στόλου. Αὐτὸ τὸ μέγα σχέδιον, ὅπου με παραφέρει, τὸ εἶχα 'στὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ καλοκαίρι, ποῦ ἄραξε 'στὸ Φάληρον ὁ στόλος τῆς Γαλλίας κι' ὁ τρομερὸς Δουῖλιος τῆς Φιλίης Ἰταλίας. Μὰ νὰ ποῦ 'βρήκα τὸν καιρὸ γιὰ νὰ τὸ ἐφαρμώσω... ὑπομονὴ καὶ φρόνησις καὶ θὰ τὸ κατορθώσω.

Π.— Ὡς ἀπὸ γονε τοῦ πάλαι Περικλέους, τοῦ Τεύκρου καὶ τοῦ Αἰάντος καὶ τοῦ Θεμιστοκλέους, ὁ ἄνερ πολυμήχανε, σοφώτερε πολλῶς, κι' ἀπὸ τὸν πάλαι ἄνακτα ἐκεῖνον τῆς Ἰθάκης, ποῦ με τὰς πανουργίας του ἐπῆρε τὴν Τρωάδα, ἐξ οὗ καὶ κλέος ἀφθιτον εἶ' ἔβλην τὴν Ἑλλάδα,

εἰσάγαγέ με 'στὸν εὐρὺν λαβύρινθον τοῦ νοῦ σου, κι' ἕνα σπινθήρα δώσε μου τοῦ πατριωτισμοῦ σου.

Φ.— Παρακολούθει πάντοτε τύφλως τὰ βήματά μου, καὶ γίνε δορυφόρος μου καὶ γίνε ἡ σκιά μου, πρὸ πάντων ἀκολούθει με σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις, ἂν θέλῃς ὡς ὁ Περικλῆς τὴν δόξαν νὰ χορτάσῃ. Ἐν τούτοις, ἂν ἐπιθυμῇς νὰ με ὑποχρεώσῃς, αὐτὸ τὸ μέγα σχέδιον νὰ μὴν τὸ διαδώσῃς. Θέλω ἡ δόξα μὴ ναχᾷ σ' ἐμᾶς τοὺς δῆδ' ἂν ἴκη.

Π.— Δυσὶπὸν ἐμπρός, βρὲ Φασουλῆ... ἡ θάνατος ἡ νίκη.

Φ.— Ἄς ἔλθουν οἱ σκυλόφραγχοι με ὅλη τὴν ἀρμίδα, κι' ὅπως ὁ Ξέρξης ἄφησε τὸ πάλαι τὴν Ἑλλάδα με μία βάρκα μοναχὰ παλῆ καὶ τρυπημένη, ἔτσι θὰ φύγουν καὶ αὐτοὶ καραδοτούμενοι.

Ἄ! μὰ δὲν ὑποφέρονται ἀλγίθια κι' ἀπ' ἀλγίθια με τὰς διακοινώσεις των καὶ τῆλλα κολοκῆτα.

Τὶ νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ Περικλῆ... αὐτὸς ὁ Κουρτοπάσης κατήντησ' ἀνυπόφορος σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις, καὶ μόλις τὸν Πρωθυπουργὸ ἀπὸ μακρὰ κηλάρει, καὶ μία διακοινώσει ἀμέσως τοῦ πασσάρει.

Μὰ τί διακοινώσεις φουρτοῦνα μᾶς προσμένει!

τρίτη, τετάρτη ἠλίδερή, πέμπτη φαρμακωμένη, ἀλλὰ κι' ἐδῶμῃ ἐφθασε, ποῦ νὰ μὴν εἶχε φθάσῃ, κι' ὅλας αὐταῖς μᾶς δίνονται ἀπὸ τὸν Κουρτοπάση.

Ἄλλ' ὅμως κι' ὁ Πρωθυπουργὸς παλληκαρὴς ἐφάνη καὶ 'στὰς διακοινώσεις των μὴ πανταχόσα κάνει,

ποῦ τοὺς ἐπῆγε ριπιτὶ κι' ἐξάρωσαν σὺν γάταις...

Ἄμμ' τί; ἐκεῖνοι μοναχὰ θὰ εἶναι διπλωμάται;

Μπράβο τοῦ Θεοδωρῆ μας, ποῦ δὲν τοὺς ἐφοβήθη κι' ἀπέδειξε πῶς ἔχομε 'λίγη φωτιὰ 'στὸ στήθος.

Θὰ τρέξω τώρα, Περικλῆ, νὰ τὸν γλυκοφιλήσω, κι' ἂν τοῦπα τίποτα κακό, εὐθὺς τὸ πέρνω 'πίσω.

Ἐξακολουθεῖ, Θεοδωρῆ, τέτοια χαρτὰ νὰ στέλλῃς, μεταχειρίσου δὲ κι' ἐμὲ εἰς ὅ,τι καὶ ἂν θέλῃς, καὶ βρόντησε καὶ ἄστραψε με κοφτεράς λεπίδες, καὶ τὸν Τρικούπη ἄφησε νὰ τῆναι πεταλίδες.

Π.— Μὰ τὰ κανόνια τάχατε τί 'σφμαιναν ἐκεῖνα, ποῦ 'στῆς Δουκίσσας ἐπεφταν κι' ἐτράνταξ' ἡ Ἀθήνα;

Φ.— Ἐξήστραπτε πανσέληνος εἰς τοῦραν τοῦν ὅλον, κι' ἐγίνοντο γυμνάσια 'φρικτὰ τῶν πυροβόλων, με μηχανὴν ἠλεκτρικὴν καὶ με στροφὰς ποικίλας, με κρουσιφλόγους, Περικλῆ, κι' ἐγκαίροφλέτους ὕλας.

Κι' ἐγὼ ἀμέσως ἔτρεξα 'στὸν κρότον ἀνευ τρόμου, ἀλλ' ὅμως μόλις ἐφθασα εἰς τὰ μισὰ τοῦ δρόμου, μοῦπαν πολλοὶ πῶς πέφτουνε καὶ κανονιαῖς με μπάλαις, καὶ τότε με τὰ τέσσερα ἀρχίζω τῆς τρεχάλας, καὶ κρύβομαι 'στὸ σπῆτι μου καὶ με μεγάλη φόβια κλείνω εὐθὺς παρὰ θύρα καὶ πόρταις καὶ πεντζούρια.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν δῆδ' τρεῖς σθερικαῖς με ὅλη μου τὴ φόρα, καὶ κρῖμα 'στὴν ὑπόληψι ποῦ σοῦχα-ἔως τώρα.

Ἀπάντησις με σέβας καὶ ταπείνωσις
'στὴν πρέσβειον τὴν νέαν διακοινώσιν.

Καὶ μερικαὶ εἰδήσεις,
ποῦ εἶναι νὰ σαστίσῃς.

Κι' οἱ ἐφεδρὸι ἀμέσως θὰ πᾶνε 'στὴ δουλειά των με δέρμα φαγωμένον ἐκ τῶν ἀμυγδαλάτων, θ' ἀφήσουν κατὰ μέρος τὰ στότους καὶ τοὺς Αἰμούς, καὶ δὲν θὰ ξανακάμουν οὐδὲ ψευτοπολέμους, κι' ὁ Δούνης τοῦ πολέμου τὸ κήρυγμα θὰ πᾶν, καὶ τότε τὴν «Εἰρήνην Κηρύξατε» θὰ γράψῃ.

Θεέ μου! τεῖναι τοῦτα... βραδρᾷζει, ξημερώνει, καὶ τὸ μαλὸ τῶν ἀνθρώπων σαστίζει καὶ φουντάνει. Καὶ ὁ Ρωμῆος 'στὸν ἦλο φαρδὺς πλατὺς στρωμένος, γελᾷ καὶ μακαρίζει τὸ εὐτυχές του γένος, κι' ἀφοῦ τὰ τόσα νέα μανῆχος του τὰ κρίνει, φωνάζει: «μούντζαις νάχουν κα' ἐμεῖς κι' αὐτοὶ κι' ἐκεῖνοι».

Ἐκδοσις ἐκτάκτου φύλλου
καὶ σπουδαίου καὶ ποιητικοῦ.

Ἐκτάκτως ἡ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ἐν φύλλον θὰ μᾶς βγάλῃ, ὅπου θὰ γράψουν κίλαμοι σπουδαῖοι καὶ μεγάλοι, καὶ ὅλον θ' ἀφιερῶθῃ πρὸς τὴν Μακεδονίαν, διὸ καὶ ἀναμένεται παντοῦ με ἀγωνίαν.

Ὁ Στὸν Καραβέλωφ ἐπιστολὴ
τοῦ θυμωμένου τοῦ Φασουλῆ.

Ὁ Καραβέλωφ ἄγριε μὲ μάτι γουρλωμένα,
ὅπου νὰ πάρ' ὁ διάολος τὴ μάνα ποῦ σ' ἐγέννα,
ποτὲ καὶ σὺ σὰν ἄνθρωπος νὰ μὴν ἰδῇς χαίρι,
κανεὶς νὰ μὴ σὲ λυπηθῇ καὶ νὰ μὴ σὲ οἰκτείρῃ,
σὰν ἔρημο παληόσκυλο ἄτοους δρόμους νὰ φοφῆσῃς,
κι' οὐτιδανὸς καὶ ἄταφος μὲ ἄμερα νὰ σαπίσῃς.

Νὰ πέσῃ ἀστραπῆς φωτιὰ καὶ νὰ σὲ κατακάψῃ,
κανέννας εἰς τὸν τάφο σου δὲδ' ὀλίγη νὰ μὴ γράψῃ,
νὰ μὴν κατ' ὅτ' ὁ μνηστὴρ σου οὔτε δὲδ' ὀλίγη λάδι,
καὶ νὰ σὲ στήσουν μὲ φορὰ γυμνὸν εἰς τὸ σημάδι,
καὶ ἀπ' ὀπίσω κι' ἀπ' ἐμπρὸς νὰ σὲ βαροῦν μὲ σκάγια,
ἀπαταίων, ἀναίσχυντε, ἀντίχριστε, κανάγια.

Ἐσὺ πρασινοκίτρινε τοῦ κόσμου παπαγάλε,
ἔσὺ, μωρέ, μᾶς ἔδγαλες αὐτὸ τὸ πανηγύρι,
καὶ συμφορὰ παντοῦ τῆς γῆς ἐπλάκωσαν μεγάλοι,
κι' ἀπὸ τῆς φτώχειας ὅλοι μας ἐγίναμε σὰν τσίροι.
Ἐσὺ, μωρέ, μᾶς ἔκαμες μαλλιά κουδάρια ὅλους,
κι' ἐκίνησες στρατεύματα καὶ θαλασσίους στόλους.

Ἐσὺ ἐκούρδισες, μωρέ, κι' αὐτὸν τὸν Δεληγιάννη,
καὶ μὲ τῆς φούχταις ἄρχισε νὰ τρώῃ τὸ μπαρῦτι,
ὅτ' ὁ βελουδένιο χέρι του νὰ σφίγγῃ γιγταγάνι,
καὶ τὸ μωαλό του ἔγινε γιὰ σένα σὰν κουρκοῦτι.
Ἐσὺ, μωρέ, ξεκούρντιστο μᾶς ἔκαμες ρωλόι,
ποῦ νὰ σὲ πάρ' ὁ διάολος μὲ ὅλο σου τὸ σῶϊ.

Ἐσὺ μονάχα ἔκαμες κι' ἐμὲ τὸν κακομοῖρη
νὰ σκέπτομαι τὸ στάτους κ' ὅ, τὸ ἄντε καὶ τὸν Αἶμο,
ν' ἀκούω εἰς τὸ σπῆτι μου πολεμικὸ ψαλτήρι
καὶ κοιμισμένος καὶ ξυπνὸς ὀλέκερος νὰ τρέμω.
Νὰ βλέπω πῶς μὲ κυνηγοῦν μὲ κοφτερὸ λεπίδι,
νὰ πέφτω πάντοτε στεγνὸς καὶ νὰ ξυπνῶ μου σκιδι.

Ἄν ἐπεφτες καμμιὰ φορὰ εἰς τὰ ἴδικά μου χέρια,
τί θὰ ἔτραβοῦσες, μασκαρᾶ, ἕνας Θεὸς τὸ ξέρε!..
ἀνάσκελα θὰ σ' ἔστρωνά ἐπάνω σὲ μαχαίρια
κι' εὐθὺς θὰ σ' ἐπεσόκοδα μὲ μυτερὸ νυστέρι.
Καὶ πάλι τὰ κομμάτια σου θὰ τὰ ξανακολλοῦσα,
καὶ πάλι τὸ πετσόκομμα μὲ λύσσα θ' ἀρχινοῦσα.

Νά! δεκαπέντε φάσκελα ἐκ μέρους μου, ἀρκοῦδα,
κι' ἐκ μέρους τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἀκόμη ἄλλα τόσα..
φτοῦ! νὰ χαθῇς, ἀδινάντροπε καὶ πονηρὲ Ἰούδα,
ποῦχεις φαρμάκι ὅτ' ἡ καρδιὰ, φαρμάκι καὶ ὅτ' ἡ γλῶσσα.
Τί καταλάβατε, μωρὲ Βουλγάροι παληανθρώποι,
ὅπου ἀνακατώσατε κι' ἐμᾶς καὶ τὴν Εὐρώπη;

Εἶδες ἐκεῖ, βρε ἀδελφέ, κατάστασις πραγμάτων!
ἕνας σαχλὸς Καραβέλωφ νὰ μᾶς ἀνακατῶνῃ,
νὰ γίνεται ἡ ἀφορμὴ συγχρούσεων κι' αἱμάτων
καὶ τὴν κυρίαν Φασουλῆ ὅτ' ὁ πόδι νὰ σηκώνῃ,
καὶ νὰ μὴ βρῖσκεται κανεὶς νὰ τοῦ τῆς πασαλείψῃ,
καὶ μέσα ὅτ' ἡ ὑπόνομο τὴ μούρη του νὰ τρίψῃ;

Κι' εἶναι κατάστασις αὕτη;.. καὶ εἶναι κόσμος τῶτος;
καὶ δὲν ὑπάρχουν Γίγαντες, οὐδὲ Τιτᾶνες πλέον;
ποῦ εἶναι ὁ Ἀφρικανὸς Σκηπτῶν καὶ ὁ Βρούτος;
ποῦ εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ποῦ ὁ Ναπολεὼν;
Ποῦ ὁ Μωάμεθ δεῦτερος κι' ὁ Ζίγγις-Χὰν ἐκεῖνος;..
τὰ πάντα πλάνη καὶ σκιά, τὰ πάντα χόος καὶ θόρυβος!

Ὁ Καραβέλωφ ἄγριε, ὅτ' αἶμα βαπτισμένη,
διαβλοῦ κανελλόριζα καὶ τρεῖς καταραμένη,
δὲν ξέρω τί λογῆς βρῖσιξ ὅτ' ἡ μούρη σου νὰ κἀνω,
γὰ νὰ θυμώσῃς πᾶν καὶ σὺ κι' ἐγὼ νὰ ξεθυμῶ.
Ἐν τούτοις σὲ ἀσπάζομαι θερμῶς μετὰ χολῆς..
Ἀθῆναι... δέκα τοῦ μηνός...

Ὁ Ἐλλην Φασουλῆς.

Κᾶτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμέρι.

Καὶ τώρα ποῦ ἐμπήκαμε εἰς τὸν καινούριον χρόνον,
τοὺς φίλους ἀνταποκριτὰς παρακαλῶ μὲ πόνο
τοὺς παλαιὸς λογαριασμοὺς διὰ πάντες νὰ κλείσωμεν
καὶ νέες πάλιν πληρωμὰς ὀφειλόμενα ν' ἀρχίσωμεν.
Εἶναι καιρὸς νὰ ξεσχισθοῦν τὰ πρῶτα μας κατάστιχα,
καὶ πῆλτε δι' ἐξόδων μου, ἂν θέλετε, μὲ μᾶστιχα.

Κρυφὰ κρυφὰ ὅτ' ἂν σύνορα μᾶς ἔφυγε κι' ἐκεῖνος
ὁ δεκανεὺς ὁ λυγιστὸς, ὁ Νάσσος Μαντζαβίος.

Ποιήματα τοῦ Παλαμά,
ὅπου τὴν ποιήσιν τιμᾶ.

Λαχταριστὰ λαχταριστὰ καὶ καλοτυπωμένα
τοῦ χαϊδεμμένου μας Κωστή ἐδῆξαν τὰ ποιήματα
μ' ἐκεῖνα τὰ τραγούδια τοῦ τὰ πολυζηλευμένου,
καὶ ὁ καθένας σας γὰρ αὐτὰ ἔξ' ὅ, μὴ λυπᾶται χρέματα.
Καὶ ποῖς γὰρ τρεῖς φτωχάραχμας θὰ λυπηθῇ νὰ πάρῃ
τοῦ Παλαμά τὴν ποιήσιν ὅλη δόσοι καὶ χάρι;

Καθ' ἑπ' τῆς πάλιν αὐριον θὰ δώσῃ καὶ θὰ πάρῃ
μ' ἐκεῖναις τῆς εἰκόνες τοῦ κι' ἐκεῖν' ἡ του τῆς χάρι.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ὁ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέδῃ — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαντιῶν — μ' ἕνα κάποιον Φαρμακτεῖον,

Καφφὰ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νύκτα ὅτ' ὁ συζητούντων,
μὲ μακάλληδες καμπόσους, — πατ' ἀπ' ὅ, ἀλλοὺς τόσους,
μ' ὀρητήρια, σαντοῦρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.